יסמין ורדי: חליפין
ياسمين ڤاردي: مُقايضة

6 במרץ – 3 במאי, 2025
6 آذار – 3 أيار، 2025

עבודותיה של יסמין ורדי (*1989, תל אביב-יפו; חיה ועובדת בלונדון ובתל אביב-יפו) מבוססות על הקבלות מבניות בין מצבים גופניים ונפשיים לדרכי פעולה של מערכות. חוויות אישיות ופרטים אוטוביוגרפיים משמשים אותה כרמזים ראשוניים המובילים לחקירה אסוציאטיבית ופואטית של עולמות ידע שונים הנפגשים לאחר מכן בחדר העריכה.

תערוכת היחיד שלה ב־CCA תל אביב-יפו, מורכבת מהקרנת בכורה של **חליפין**, עבודת וידיאו חדשה שנעשתה בהזמנת המרכז. נקודת המוצא שלה היא משבר גופני המתבטא בלֵאוּת קיצונית והתרוקנות מבפנים. שוטים ארוכים של המצלמה מתמקדים בגופי אדם שרועים בתפנימי חדרים; השחקנים הם חבריה וקרוביה של ורדי, שחלקם ראו אותה במצב דומה של קריסה וכעת מתבקשים לחזור לאחור ולהיכנס לנעליה; כמו כן, היא עצמה שותפה לתרגיל השחזור מול המצלמה ומופיעה לראשונה בעבודותיה.

רובד נוסף שנשזר בסרט הוא ההיבט ההיסטורי של קריסת הגוף במרתוני הריקוד שנפוצו בארצות הברית בתקופת השפל הגדול. בתופעה תרבותית זו, ביקשו המשתתפים בתחרויות להרוויח מעט כסף (ולעיתים רק ארוחה חמה) באמצעות ריקוד בזוגות ללא הפסקה מול קהל צופים במשך שעות ארוכות, אפילו ימָמות שלמות; הם נפסלו כאשר הניחו את שתי כפות רגליהם על הרצפה באותו הזמן. 11 דקות מנוחה ניתנו למשתתפים בכל שעה עגולה, שבמהלכן הם קרסו על מיטות לצד רחבת הריקודים – פרק זמן אשר הכתיב את סרטה של ורדי. בצד הצילומים הארכיוניים ממרתוני הריקוד והשחזורים הנוכחיים המרובים שערכה האמנית, נשזרת נקודת ציון נוספת בסרט. בה, היחידה הכלכלית־חברתית של הפרט מומרת ביחידה של הבית, הנקשרת בתורה למשבר הכלכלי הגדול של 2008, שגורם עיקרי לו היה קריסתה של מערכת מימון הבתים העולמית.

צורת הלולאה או ה"לופ" משמשת מסגרת מבנית ותמטית לעבודה ולאלמנטים שבה כמו זמן מחזורי, דימוי ומקצב חזרתיים ותנועה מעגלית של המצלמה. על רקע סיבוביות זו, שמדמה את פעולת המערכות המשומנות היטב ושצף המידע הזורם בהן, שיבושים וחריקות מאיימים להביא את המערכות לידי קיפאון, כמו תקליט שרוט. בתוך המרחב הטכנולוגי של הדימוי הנע, ורדי משתהה, מותחת, מערבבת ועורמת מחדש את פיסות הנרטיב ואיתן את תפיסת הזמן והזמניות שלנו.

"יסמין ורדי: חליפין" מוצגת באוצרות תמר מרגלית. התערוכה מתקיימת הודות לתמיכת מועצת הפיס לתרבות ואמנות; תמיכה נוספת ניתנה על ידי קרן יהושע רבינוביץ לאמנויות, תל אביב.

פרטי העבודה וקרדיטים בעמוד הבא ◂

ترتكز أعمال ياسمين ڤاردي (*1989، تل أبيب-يافا؛ تعيش وتعمل بين لندن وتل أبيب-يافا) على التشابهات البنائية بين العلل الجسدية والحالات النفسية من جهة، وبين آليات عمل الأنظمة الأوسع من جهة أخرى. تستمد ڤاردي أفكار أعمالها من تجاربها الشخصية وتفاصيل حياتها بوصفها بوادر للاستكشاف، تدعوها للانطلاق في رحلة تداعيات شاعرية عبر عوالم معرفية متعددة. تتقاطع هذه العوالم وتؤثر في بعضها البعض خلال عملية التحرير.

في معرضها الفردي في CCA تل أبيب-يافا، تقدم ڤاردي لأول مرة عمل الفيديو **مُقايضة**، وهو عمل جديد كُلّفت بإنتاجه من قبل المركز. ينطلق العمل من أزمة جسدية تجلّت في إنهاك شديد وشعور بالاستنزاف الداخلي. عبر تثبيت العدسات وتسجيل اللقطات الطويلة شبه الساكنة. تراقب الكاميرا أجسادًا بشرية مستلقية داخل فضاءات منزلية، حيث تقتصر الحركة على الحد الأدنى. يجسّد الأدوار في الفيلم أصدقاء وأقارب ڤاردي، ومن بينهم من شهدوا انهيارها في حالات مشابهة. توظفهم ڤاردي في فيلمها ليعيدوا تمثيل تلك اللحظات ويضعوا أنفسهم في مكانها. وللمرة الأولى، تظهر ڤاردي أيضًا أمام الكاميرا، وتشارك بنفسها في استعادة الحدث.

يتناول الفيلم طبقة أخرى تتعلق بالمنظور التاريخي لحالات الانهيار الجسدي خلال ماراثونات الرقص، وهي ظاهرة ازدهرت في الولايات المتحدة خلال فترة الكساد الكبير. في هذه المسابقات المُرهقة، اعتاد المشاركون أن يرقصوا في أزواج لساعات أو حتى لأيام متواصلة أمام الجمهور مقابل فرصة لكسب المال أو الحصول على وجبة ساخنة. كان يتم استبعاد المتسابقين إذا لامست أقدامهم الأرض بالكامل في آنٍ واحد، ولم يسمح لهم إلا بـ 11 دقيقة من الراحة في كل ساعة، وخلال هذه الاستراحات كان العديد ينهارون على أسرّة قريبة، وهذا هو العنصر الذي أسس بُنية وطول فيلم ڤاردي. إلى جانب اللقطات الأرشيفية لماراثونات الرقص هذه واللقطات التي تعيد تمثيل لحظات الانهيار من توليف الفنانة، يستحضر الفيلم مرجعًا إضافيًا، وهو التحوّل الاجتماعي والاقتصادي من الفرد إلى المنزل كوحدة، مستعرضًا أوجه الشبه بين الأزمة المالية في عام 2008 والناجمة عن انهيار سوق الإسكان العالمي.

يصبح التكرار الدائري في الفيلم أداة بنيوية وموضوعية، حيث يعتمد على أساليب سينمائية مثل الزمن الدائري، والصور المتكررة، والأنماط الإيقاعية، وحركات الكاميرا الدائرية. وفي هذا السياق الدائري، الذي يحاكي آليات الأنظمة مُحكمة التدبير وتدفق المعلومات الوفير، تبدأ الاضطرابات والتشويشات بالظهور مهددة بإيقاف هذه الأنظمة، كما لو كان صوت قرص موسيقي مخدوش قد توقف فجأة. في الحيز التكنولوجي للصور المتحركة، تتلاعب ڤاردي بالحبكة السردية عبر التوقف، والتمديد، وإعادة الترتيب، وإعادة التجميع، لتدفعنا إلى إعادة التفكير في إدراكنا للزمن والزمانية.

«ياسمين ڤاردي: مُقايضة» معرض من تنسيق تمار مرغليت وبدعم من مفعال هبايس – صندوق الثقافة والفنون وصندوق يهوشواع رابينوفيتش للفنون، تل أبيب.

تفاصيل العمل والقائمين عليه في الصفحة التالية ◂

Yasmin Vardi: Token

March 6—May 3, 2025

The works of Yasmin Vardi (*1989, Tel Aviv-Yafo; lives and works in London and Tel Aviv-Yafo) are based on structural analogies between physical ailments and mental conditions on one hand, and the functioning of broader systems on the other. Vardi draws from personal experiences and autobiographical details as initial clues, embarking on an associative and poetic journey through various realms of knowledge. These realms intersect and influence each other during the editing process.

Vardi's solo exhibition at CCA Tel Aviv-Yafo premieres **Token**, a new video work commissioned by the Center. Its starting point is a physical crisis characterized by extreme fatigue and an appearance of inner depletion. In long, almost static shots the camera lingers on human bodies lying in domestic interiors with minimal motion. The actors — Vardi's friends and relatives — include some who witnessed her in a similar state of collapse and now reenact those moments, stepping into her shoes. For the first time, Vardi also appears in front of the camera, participating in the reenactment.

Another layer in **Token** examines the historical spectacle of bodily collapse during dance marathons, a phenomenon popular in the United States during the Great Depression. Participants in these grueling competitions danced in pairs for hours or even days at a time in front of an audience, to earn some money or a hot meal. Contestants were disqualified if both feet touched the floor simultaneously. They were allowed only 11 minutes of rest per hour, during which time many would collapse on nearby beds — an element that informed the structure and length of Vardi's film. Alongside archival footage from these dance marathons and numerous reenactments staged by the artist, the film introduces another reference point: the socio-economic transition from the individual to the home as a unit, drawing parallels to the 2008 financial crisis caused by the collapse of the global housing market.

The loop becomes a structural and thematic device in the film, employing cinematic tropes such as cyclical time, repetitive imagery, rhythmic patterns, and circular camera movements. Against this backdrop of circuitousness — mimicking the operation of well-oiled systems and the flow of information — disruptions and glitches emerge, threatening to bring these systems to a halt, like a scratched record halting sound. In the technological realm of moving images, Vardi manipulates narrative pieces by stalling, stretching, shuffling, and reassembling them, prompting us to reconsider our perception of time and temporality.

"Yasmin Vardi: Token" is curated by Tamar Margalit. The exhibition is supported by Mifal HaPais — Council for the Culture and Arts, with additional support by the Yehoshua Rabinovich Foundation for the Arts, Tel Aviv.

Yasmin Vardi
Token, 2025
Video, 11 min.
Courtesy of the artist

Credits

Sound Design: Daniel Meir
Participants: Relli Vardi, Boaz Vardi,
Elli Antoniou, Kylie Rae Brady,
Samuel Adebayo, Rotem Haguel,
Emily Mannion, Ruby Zehavi, Yasmin Vardi

Special thanks to Diana Dallal and Parasite

ياسمين ڤاردي
مُقايضة، 2025
فيديو، 11 دقيقة
بإذن من الفنانة

شكر وتقدير

تصميم الصوت: دانييل مئير
بمشاركة: ريلي ڤاردي، بوعاز ڤاردي،
إيلي أنطونيو، كايلي راي برادي،
صموئيل أديبايو، روتم حاغويل،
إميلي مانيون، روبي زهافي، ياسمين ڤاردي

شكر خاص لديانا دلال و Parasite

יסמין ורדי
חליפין, 2025
וידיאו, 11 דק׳
באדיבות האמנית

קרדיטים

עיצוב סאונד: דניאל מאיר
משתתפים: רלי ורדי, בועז ורדי,
אלי אנטוניו, קיילי ריי ברידי,
סמואל אדבאיו, רותם חגואל,
אמילי מניון, רובי זהבי, יסמין ורדי

תודה מיוחדת לדיאנה דלל ו־Parasite